

tulin alandlikult sõnumid toma." „Tats kuut, tats kuut," urises karu saksa keeli, „ajad hirmus kassinad, peab kaa raiepega leppima, juhata mulle warssi kohta." Rebane käis teejuhiks eel, karu trampis tagajärele, tulid wiimaks sinna paika, kus hobune oli pikkali maas. Karu katsus kâpaga, kas tema pidi kaa raswane olema, ütles: „kûlap kõlbab," ja tahtis peale hakata. Rebane keelis, ütles: „Ega isandal nii suur kiir taga ei ole, siin suure tee peal kâida alati edasi tagasi, mõiks isandale sest suur tûli tõusta, minu nõu oleks, et isand kannataks, et ma hobuse sawaga nende külge kinni seun, siis hõlpsaste mõite teda oma koopasse wedada, ja üsna rahuga nahka panna." Karu tänas hea nõu eest, käskis: „Seu aga õige kõwaste kinni!" Rebane wastu: „Kûl ika, auulik isand, seiske aga simapilt rahul," ja sidus hobuse sawa jõhwidega karu taqumised jalad kinni, pani kolm sõlme peale, nii kõwaste, et last' aga seisata, andis Waskale matsu pihta ja ütles: „Nõe Waska!" Hobune kui nool maast ülese, hakkas tuhatsnelja jockõma, karu winggerdas tagajärel

maas, röötkis, sõimas, hurjutas, — ei midagi, hobune ika edasi. senni kui jõudis peremehe ukse ete.

Peremees astus uksest wälja, ajas silmad pârani, wana Waska ukse ees, karu kajas. Lâks tupa, tõi kirwe, tegi wana karule otja.

Müüd mees ei peasend enam, pidi ika oma sõna tõeks tegema, ja wana Waskale armuleiba soowima. Wiis siis hobuse talli tagasi, lautas puhtaid õlgi alla, puistas häid heinu ete, kaeru peale kauba, ja nõndawiisi elas Waska weel mitu aastat rahuliste ja õilusaste, kurni wiimaks surm teda wõttis.

Sipelgas ja õmblik.

(Kõik ennemüüdne jut.)

Wanal ajal otse taewa

Konis ükskord sipelgas,

Oma wiha, tulist waewa

Tumalale kaebamas:

Karjastele tahtis ta

Pesarikli tasuda.